

Sygn. akt **IC 495/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **Gminie M. G.**

o ustalenie

I. ustala iż powód D. S. wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ulicy (...) w G., w miejsce zmarłej w dniu 1 stycznia 2019 roku jego matki Z. S.;

II. zasądza od pozwanej **Gminy M. G.** na rzecz powoda **D. S.** kwotę **487,00 złotych** (czteryście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270,00 złotych (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **IC 495/19**

UZASADNIENIE

Powód D. S. wniósł pozew przeciwko Gminie M. G. domagając się ustalenia, że z mocy prawa wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w G., w miejsce zmarłej w dniu 1 stycznia 2019 roku jego matki Z. S., a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że jego rodzice otrzymali przedmiotowy 3-pokojowy lokal w latach 80-tych w drodze zamiany. Z. S. po śmierci męża H. S. na podstawie najmu lokalu mieszkalnego – komunalnego z dnia 6 lutego 2013 roku wynajmowała sporny lokal.

Powód zamieszkiwał w tym lokalu wraz z bratem R. S. oraz matką, za wyjątkiem okresu trwania małżeństwa powoda (rok czasu w połowie lat osiemdziesiątych) oraz w czasie trwania związku partnerskiego, który się rozpadł. Wcześniej powód zamieszkiwał w tym lokalu wraz z córką, którą wychowywał, zajmując drugi pokój od wejścia po prawej. Powód nie jest właścicielem żadnego lokalu, ani nieruchomości. Od 2006 roku powód pracuje w Wielkiej Brytanii, wynajmując lokal z inną osobą, jedynie w celach zawodowych. Wyjeżdżał tam na okres 6- 8 tygodni, a następnie wracał do Polski, do matki na około 2-3 tygodni. Powód zamieszkiwał i zamieszkuje w lokalu stale oprócz okresu czasowych wyjazdów w celach zarobkowych za granicę. Po śmierci brata w dniu 3 kwietnia 2018 roku powód zajął się chorą matką, od tego momentu do dnia 11 lipca 2018 roku powód przebywał w kraju, następnie powód powrócił do matki we wrześniu 2018 roku. Po śmierci matki poza koniecznymi wyjazdami zarobkowymi powód przebywał w Polsce. Lokal jest zadłużony, a zaległości pochodzą z okresu sprzed kwietnia 2018 roku, a powoda o tym zadłużeniu nie informowali ani brat, ani matka.

(pozew – k. 3-10)

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana podała, że pierwotnymi najemcami lokalu w oparciu o umowę najmu z 1985 roku byli H. S. oraz Z. S.. Ojciec powoda zmarł w 1993 roku. Przez niemal cały okres najmu lokal był zadłużony, co doprowadziło do wypowiedzenia w 2009 roku umowy najmu. Postępowanie o opróżnienie lokalu zostało wstrzymane na skutek uregulowania zaległości. Z. S. skierowano do zawarcia umowy najmu lokalu. Jej zawarcie miało miejsce w 2013 roku. Następnie ponownie pojawiały się zaległości, a od 2015 roku w ogóle zaprzestano płatności. Prezydent Miasta G. wyraził zgodę na ratalną spłatę zadłużenia i ponownie wstrzymał procedurę opróżnienia lokalu. Brat powoda R. S. zmarł dnia 3 kwietnia 2018 roku. Po śmierci Z. S. pozwana nie zawarła z powodem umowy najmu. W jej ocenie analiza akt lokalowych nie pozwala na ustalenie, że powód faktycznie prowadził wspólne gospodarstwo domowe ze zmarłą matką i zamieszkiwał z nią, aż do samej śmierci. W ocenie pozwanej centrum życiowe powoda było w Wielkiej Brytanii, gdzie powód mieszkał i pracował. Z akt lokalowych wynika, iż czynsz liczony był wyłącznie na dwie osoby. Wsparcie matki nie przesądza w ocenie pozwanej o wspólnym zamieszkiwaniu z najemczynią.

(odpowiedź na pozew - k. 56-57v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy najmu z dnia 11 lipca 1985 roku Z. S. wraz z mężem H. S. zajmowali 3-pokojowy lokal mieszkalny o powierzchni 53,99 m² oznaczony numerem 1 położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w G..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: umowę najmu z dnia 11.07.1985r. – k. 60-61v.)

Przedmiotowy lokal obciążony był zadłużeniem z tytułu należności czynszowo-eksploatacyjnych, czego skutkiem były ugody zawierane w dniach 4 kwietnia 2002 roku oraz z dnia 10 września 2003 roku pomiędzy Z. S. oraz Gminą M. G. w sprawie zaległych i bieżących należności. Gmina M. G. wypowiadała umowę najmu lokalu i zmierzała do opróżnienia lokalu, jednak z uwagi na interwencje R. S. (syna najemczyni) – również zajmującego sporny lokal – zawieszała te postępowania i kierowała Z. S. do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Umowa najmu lokalu mieszkalnego-komunalnego została zawarta z Z. S. dnia 6 lutego 2013 roku. Od stycznia 2015 całkowicie zaprzestano regulowania należności czynszowo-eksploatacyjnych. W piśmie z dnia 24 marca 2016 roku Administracja (...) informowała, że do zapłaty świadczeń w związku z lokalem zgłoszono dwie osoby.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: umowę najmu z dnia 06.02.2013r. – k. 18-21, ugode z dnia 04.04.2002r. – k. 62-62v., prośba z dnia 20.08.2003r. – k. 63, ugode z dnia 10.09.2003r. – k. 64-64v., pismo z dnia 02.03.2005r. – k. 65, nakaz zapłaty z dnia 19.02.2003r. – k. 66, nakaz zapłaty z dnia 19.02.2007r. – k. 67, pismo z dnia 18.01.2011r. – k. 68, pismo z dnia 23.01.2013r. – k. 69, pismo z dnia 24.03.2016r. – k. 70, dane syntetyczne – k. 71-74, 79-80, protokół z dnia 06.06.2016r. – k. 75-75v., pismo z dnia 15.07.2016r. – k. 76, potwierdzenie odbioru – k. 77, pismo z dnia 05.04.2019r. – k. 78)

R. S. (syn Z. S. i brat powoda) zmarł w dniu 3 kwietnia 2018 roku.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: odpis skrócony aktu zgonu – k. 17)

Dnia 17 kwietnia 2018 roku Z. S. aktem notarialnym udzieliła powodowi oraz jego córce A. S. pełnomocnictwa ogólnego.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o akt notarialny z dnia 17.04.2018r. – k. 27-29)

Pismami z dnia 26 kwietnia 2018 roku oraz z dnia 17 maja 2018 roku powód zwracał się do Prezydenta Miasta G., wskazując na trudną sytuację zdrowotną swojej matki, o podjęcie środków celem zapewnienia nad nią opieki, co umożliwiłoby mu wyjazd za granicę w celu spłacenia powstałego zadłużenia. Powód w dniu 4 marca 2019 roku uregulował część zadłużenia lokalu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 26.04.2018r. – k. 81, pismo z dnia 17.05.2018r. – k. 82)

Główna najemczyni lokalu Z. S. (matka powoda) w okresie od dnia 2 czerwca 2018 roku do swojej śmierci, tj. do dnia 1 stycznia 2019 roku przebywała w (...) Ośrodku (...) przy ul. (...) w G.. Była osobą obłożnie chorą i wymagała stałej opieki.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: akty USC – k. 15-16, zaświadczenie lekarskie z dnia 25.05.2018r. – k. 22, karty informacyjne leczenia szpitalnego – k. 23-25, pismo MOPS z dnia 07.03.2019r. – k. 83)

Pismem z dnia 5 kwietnia 2019 roku odmówiono powodowi wstąpienia w stosunek najmu po zmarłej Z. S..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: pismo z dnia 05.04.2019r. – k. 44-45)

Powód w 2006 roku rozpoczął pracę na terenie Wielkiej Brytanii, gdzie wyjeżdża na okres 2 miesięcy, po czym wraca do Polski i mieszka w spornym lokalu przez okres 2-3 tygodni, gdzie jest jego centrum życiowe. Ma w nim swój pokój i rzeczy. Za życia jego matki i brata zajmował jeden pokój a brat i matka dwa pozostałe. W Wielkiej Brytanii prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą. Wynajmuje tam pokój. Nie pozostaje w związku. Nie posiada nieruchomości na własność. Motywem pracy w Wielkiej Brytanii były i są kwestie zarobkowe. Partycypował w kosztach utrzymania lokalu. Przekazywał bratu R. S. środki pieniężne na zapłatę, jednak ten nie dokonywał wpłat. Po śmierci brata w 2018 roku jego pobyt w Polsce był dłuższy, gdyż matka powoda w ostatnich latach życia wymagała stałej opieki. Powód zmuszony był powrócić do pracy w Wielkiej Brytanii, pozostawiając w kraju matkę, która znajdowała się w (...) Ośrodku (...) w G.. Nie posiadał wiedzy o zadłużeniu lokalu. Dowiedział się o nim po śmierci swojego brata. Obecnie systematycznie spłaca powstałe zadłużenie.

(dowód: zeznania świadków T. F. – k. 94-96, płyta CD –k. 106, A. S. – k. 96-99, płyta CD – k. 106, T. K. – k. 99-101, płyta CD – k. 106, A. M. – k. 102-103, płyta CD – k. 106, D. N. – k. 103-105, płyta CD – k. 106, M. W. – k. 113-114, płyta CD – k. 117, powoda D. S. – k. 115-116, płyta CD – k. 117)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty, przede wszystkim w postaci umów najmu, porozumień w sprawie spłaty zadłużenia, korespondencji pomiędzy najemcami a pozwaną oraz aktów urzędu stanu cywilnego, które nie były kwestionowane przez strony przez co Sąd uznał je za w pełni wiarygodne, a okoliczności, do których były odnoszone za udowodnione.

Za pozbawione znaczenia dowodowego Sąd uznał potwierdzenia wpłat dokonywane przez A. S., albowiem nie przekładały się one na saldo zadłużenia spornego lokalu.

Co się tyczy dowodu w postaci protokołu z dnia 6 czerwca 2016 roku należało podejść do niego z dystansem. Po pierwsze powstał w związku z zadłużeniem spornego lokalu. Tak samo jak okoliczność zgłoszenia dwóch osób do zamieszkiwania w lokalu nie wpływa na sytuację powoda. Niewątpliwie taka sytuacja obniżała wymiar należnych opłat. Przede wszystkim powód nie posiadał pełnej świadomości, co do istniejącego zadłużenia. Poza tym okoliczność niezgłoszenia powoda do zamieszkiwania, nie ma tak doniosłego znaczenia, albowiem powód mógł nie posiadać o tym wiedzy.

Istotniejsze dla rozstrzygnięcia w kontekście zasadności powództwa były osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków oraz powoda. Były to osoby albo blisko związane z powodem i zmarłymi najemcami, albo osoby utrzymujące towarzyskie czy sąsiedzkie relacje z mieszkańcami spornego lokalu. Były one albo zaangażowane w ich życie, zwłaszcza powoda i zorientowane w jego planach życiowych od początku jego wyjazdów zarobkowych za granicę kraju. Zeznania te były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały i w pełni korespondują z zeznaniami powoda, którym również nie można było odmówić walorów wiarygodności, spontaniczności i zgodności z prawdą. Powyższe nie dotyczy jedynie

zeznań świadka B. Z. – sąsiadki najemców, która nie utrzymywała z nimi kontaktów sąsiedzkich, przez co nie była zorientowana w ich sytuacji życiowej; oraz świadka Ż. Ż., z tych samych powodów.

Powód D. S. w toku procesu domagał się ustalenia, że pomiędzy nim a Gminą M. G. istnieje stosunek najmu lokalu mieszkalnego numerem (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w G..

Podstawę żądania powoda stanowił zatem art. 189 k.p.c. w zw. z art. 691 k.c. Mając na względzie art. 189 k.p.c. – interes prawny stanowi przesłankę merytoryczną powództwa o ustalenie, warunkującą określony skutek tego powództwa, w sposób niezależny od innych wymaganych przez prawo materialne lub procesowe okoliczności. Od istnienia interesu prawnego w wytoczeniu powództwa uzależniona jest dopuszczalność badania zasadności żądania powoda. Przy czym poprzez interes prawny rozumie się interes dotyczący szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych. Występuje on wówczas, gdy istnieje niepewność prawa lub stosunku prawnego zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych. Niepewność ta może być wynikiem spodziewanego kwestionowania prawa lub kwestionowania stosunku prawnego (por. Ereciński T. (red.) Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej LEX). Uwzględnienie powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. wymaga ustalenia, że powód posiada interes prawny w wyjaśnieniu stanu niepewności co do istniejącego między stronami stosunku prawnego lub prawa. Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 919/99, LEX nr 54376).

W rozpoznawanej sprawie powód wykazał istnienie interesu prawnego w ustaleniu wstąpienia w stosunek najmu przedmiotowego lokalu po zmarłej matce Z. S. z datą jej śmierci. Pozwana Gmina zaprzeczała bowiem istnieniu prawa powoda, zaś usunięcie niepewności co do posiadania tytułu do lokalu zabezpieczy powoda przed ewentualnym powództwem eksmisyjnym ze strony pozwanej, czy też powództwem o zapłatę za bezumowne korzystanie z zajmowanego lokalu.

Roszczenie powoda opiera się na treści art. 691 k.c., w związku z czym wskazać należy, że regulacja ta statuuje kumulatywne przesłanki, od których uzależniona jest sukcesja prawa najmu lokali mieszkalnych. Wstąpić z mocy prawa w stosunek najmu może osoba, która: po pierwsze – należy do kręgu osób uprawnionych do nawiązania najmu po śmierci najemcy (art. 691 § 1 k.c.), po drugie zaś – stale zamieszkiwała z poprzednim najemcą aż do chwili jego śmierci (art. 691 § 2 k.c.).

Nie było spornym, że Z. S. pozostawał do chwili śmierci jedynym najemcą spornego lokalu mieszkalnego.

Przechodząc do dalszych rozważań zauważyć należy, że na gruncie przedmiotowej sprawy bezsporne było, iż powód – jako syn zmarłego najemcy – należy do kręgu osób, o których mowa w art. 691 § 1 k.c. Spór pomiędzy stronami postępowania dotyczył natomiast kwestii stałego zamieszkiwania powoda z matką w spornym lokalu w chwili śmierci Z. S.. Powód uzasadniał bowiem swoje żądanie, wypełnieniem ustawowych przesłanek umożliwiających mu wstąpienie w stosunek najmu po zmarłej matce. Pozwana natomiast argumentowała, że powód swoim zachowaniem nie wyczerpał pojęcia „stałego zamieszkiwania”, w szczególności przy uwzględnieniu, że nie został zgłoszony jako osoba z nim zamieszkująca.

Specyfika przesłanki stałego zamieszkiwania z najemcą była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 3 lutego 2000 roku (por. I CKN 40/99, LEX nr 811808) wskazał, że oznacza ona konieczność ześrodkowania przez osobę całej swej działalności życiowej w lokalu najemcy, tak by zajmowany przez tę osobę lokal stanowił jej centrum życiowe. Przez stałe zamieszkanie, stanowiące przesłankę nabycia praw najmu, należy rozumieć zamieszkiwanie w konkretnym mieszkaniu, w określonej miejscowości z zamiarem stałego pobytu, wyrażonym przez to, że w tym mieszkaniu i tej miejscowości skupia się życie osobiste i działalność osoby bliskiej najemcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 maja 1980 roku, III CRN 61/80, „Monitor Prawniczy” (...)). Dopuszczalne są przy tym przerwy w tym wspólnym zamieszkiwaniu (np. spowodowane dłuższym wyjazdem lub chorobą), w których

następuje zerwanie więzi faktycznej z lokalem. Wówczas decydujące znaczenie ma ocena, czy przerwa we wspólnym zamieszkiwaniu miała charakter przejściowy, czy też oznaczała definitywne opuszczenie lokalu. Ocena konkretnych okoliczności sprawy powinna wówczas zmierzać do odtworzenia zamiaru obu wspólnie zamieszkujących osób, a więc czynnika „ze sfery ich świadomości i woli” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2002 r., I CKN 1023/99, LEX nr 53288).

W świetle zgodnych zeznań świadków powołanych w sprawie oraz powoda nie budziło wątpliwości Sądu, że w chwili śmierci najemcy powód stale w spornym lokalu zamieszkiwał.

Wskazane dowody w ocenie Sadu pozwalają ustalić, iż powód do śmierci swojej matki mieszkał z zamiarem stałego pobytu w spornym lokalu, a okoliczności tej nie może zmienić fakt jego zatrudnienia poza granicami kraju. Powód w celach zarobkowych regularnie podróżował do Wielkiej Brytanii, gdzie prowadzi samodzielną działalność gospodarczą, jednak nie miał i nie ma zamiaru pozostawać tam na stałe. Czasowy pobyt za granicą uzasadniony był względami ekonomicznymi, a nie skutkiem świadomego wyboru, polegającego na rezygnacji z umiejscowienia centrum swoich spraw życiowych w spornym lokalu. Nie zmienia tego faktu okoliczność, że stan ten trwa od 2006 roku.

Świadczą o tym zeznania świadków, z których jednoznacznie wynika, iż powód w okresie wolnym od świadczenia pracy częstokroć powracał do spornego lokalu. Wyjeżdżał na okres 2-3 miesięcy i powracał do swojej rodziny – brata i matki, przebywając w spornym lokalu przez okres 2-3 tygodni. Wówczas miał możliwość odwiedzenia również swojej córki A. S., zamieszkałej w dzielnicy F. w G. wraz ze swoim partnerem. Warto zauważyć, że po śmierci brata w 2018 roku, jego pobyt w Polsce był dłuższy z racji konieczności opieki nad schorowaną matką. Nie mógł pozostać w Polsce dłużej, ponieważ zadłużenie lokalu, o którym wcześniej nie wiedział, było tak znaczne, że istniało realne zagrożenie ostatecznej eksmisji jego i jej matki ze spornego lokalu.

Okoliczność świadczenia pracy poza miejscem zamieszkania nie jest jedyną przesłanką wpływającą na ocenę centrum życiowego powoda. To w G. w spornym lokalu zamieszkiwała przeważająca część bliskim mu emocjonalnie ze względu na więzy rodzinne osoby. Zachowanie powoda przejawiające pełnię troski o losy tak jego matki jak i brata świadczą o jego pełnym zaangażowaniu w życie rodzinne i priorytetów życiowych, a więc i centrum jego zaangażowania. Bez wątpienia praca była jedynie drogą do określonego celu lub utrzymania konkretnego stanu, nie zaś celem samym w sobie. Powód nie posiadał w ostatnich latach życia swojej matki własnej rodziny, a namiastki domu rodzinnego nie stworzył w Wielkiej Brytanii. Tam wynajmuje bowiem jedynie pokój. Zważyć należało również, że powód pracując za granicą spłacił większość znacznego zadłużenia mieszkania. Nie byłoby to możliwe w takim okresie i takim wymiarze, jak dokonywał tego powód, pracując w kraju i wykonując tożsamy rodzaj działalności, a więc montaż anten, biorąc pod uwagę przeciętny poziom wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

W opinii Sądu, nie można nadto uznać, że jedynym celem pobytu powoda w spornym lokalu przed śmiercią jego matki była chęć opieki nad nią w czasie jej choroby. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż powód jeszcze przed chorobą najemczyni regularnie wyjeżdżał za granicę i każdorazowo powracał do spornego lokalu, który traktował jako swoje centrum życiowe, a przede wszystkim dom rodzinny, w którym spędził większość dorosłego życia.

Powyższe przyjazdy miały charakter systematyczny i trwały stosunkowo długo, na tyle na ile pozwalała sytuacja ekonomiczna powoda. Nie były to przyjazdy sporadyczne z okazji świąt lub uroczystości rodzinnych na krótkie okresy czasu, co wskazywałoby na to, iż przedmiotowe mieszkanie nie stanowi dla powoda miejsca stałego zamieszkania. Powód nie był traktowany w tym mieszkaniu jako gość, ale dysponował swoim pokojem, w którym znajdowały się jego rzeczy osobiste.

Świadczy to, że przebywanie w przedmiotowym mieszkaniu nie było determinowane jedynie koniecznością wsparcia matki w chorobie i potrzebą zapewnienia jej opieki. Zważyć należało, że matka powoda nie była w stanie poruszać się samodzielnie dopiero 4-5 lat przed śmiercią. Z kolei powód rozpoczął pracę za granicą już w 2006 roku. Okoliczność, iż główny najemca lokalu złożył pozwanej niezgodne z prawdą oświadczenia o liczbie osób zamieszkujących w lokalu nie może mieć wpływu na sytuację prawną powoda. Nie sposób pominąć przecież, że ilość osób zamieszkujących w lokalu

w sposób oczywisty wpływa na wysokość opłat czynszowych, tj. zaliczki zużycia wody czy koszty wywozu nieczystości. Zdarza się, że skłania to najemców do fałszowania rzeczywistości, celem minimalizacji kosztów utrzymania lokalu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd przyjął, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż powód zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu razem z najemcą w dniu jej śmierci w rozumieniu art. 691 § 2 k.c.

W konsekwencji należało stwierdzić, że powództwo D. S. o ustalenie istnienia stosunku najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w G. jest zasadne i dlatego Sąd, w oparciu o art. 691 § 1 i 2 k.c., orzekł jak w punkcie I. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804), uznając, że powód wygrał proces w całości zasądził na jego rzecz od pozwanej kwotę 487 zł, na co składają się poniesione przez niego koszty: opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (270 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz opłata sądowa od pozwu (200 zł).